

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **K. I.**
zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. listopadu 2025, č. j. OAM-5255-41/PP-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. listopadu 2025, č. j. OAM-5255-41/PP-2025, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 31 962,54 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žalobcovu žádost podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť měl

důvodné podezření, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Výrokem II. pak stanovil dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

II. Žalobní argumentace

2. V žalobě byly v podstatě uvedeny 2 hlavní žalobní body, a to a) výhrada veřejného pořádku a b) přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. K oběma těmto žalobním bodům pak žalobce uvedl podrobnější argumenty.
3. Sdělil, že je přesvědčen, že žalovaný v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména neobjasnil všechny okolnosti relevantní pro posouzení, zda osobní chování žalobce ve smyslu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a veškeré okolnosti relevantní pro vymezení intenzity zásahu do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod za účelem následného posouzení proporcionality dopadu napadeného rozhodnutí.
4. Dále uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyložil pojem *důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem* podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve světle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a související judikatury Soudního dvora Evropské unie, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. V návaznosti na uvedené a nedostatečně zjištěný skutkový stav dospěl žalovaný k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru o splnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu v nedostatečném rozsahu nesprávně posoudil přiměřenost jeho dopadu do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zcela opomenul zohlednit nejlepší zájem nezletilého syna manželky žalobce, o nějž žalobce pečuje, chráněný čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.
6. V další části žaloby pak dodal, že osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. K tomu odkazoval i na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
7. Dále namítl, že mu žalovaný opakovaně kladl k tíži opakovaný neoprávněný pobyt na území České republiky a zahájení řízení o správním vyhoštění z území. Dodal, že žalovaný ve vztahu k důvodům, pro které byl žalobce zařazen do Schengenského informačního systému, v rozporu s § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav.
8. Žalobce sdělil, že v průběhu správního řízení navrhoval provedení výslechu své osoby a své manželky, nicméně žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí uvedl, že k těmto

návrhům nepřihlíží, jelikož by nevedly ke zjištění, které by mohlo mít zásadní vliv na posouzení předmětné žádosti. Žalobce k tomu uvedl, že žalovaný fakticky nepřipustně hodnotil žalobcem navrhovaný důkaz před jeho provedením, přičemž sám skutečnosti, které žalobce navrhoval provedeným výslechem prokázat, nezjistil a neobjasnil.

9. Závěrem zopakoval a shrnul, že žalovaný v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v návaznosti na to nesprávně a nedostatečně posoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a zcela opomenul zohlednit nejlepší zájem nezletilého syna manželky žalobce, o nějž žalobce pečuje, chráněný čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.
10. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

11. Žalovaný uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že žalobce na území ČR pobývá se svou manželkou, která je státní občankou ČR. Ve společné domácnosti s nimi pobývá též nezletilý syn manželky žalobce (nar. 2012), též občan ČR.
12. Následně stručně shrnul pobytovou situaci žalobce a dodal, že jeho předchozí žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta z důvodu evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které nelze umožnit vstup na území států tvořících tzv. Schengenský prostor. Záznam byl do uvedeného systému vložen Spolkovou republikou Německo, kdy žalobce byl vyhoštěn do Gruzie a byl mu uložen zákaz vstupu a pobytu v Německu do 11. 1. 2024. Žalobce byl v Německu odsouzen za spáchání několika úmyslných trestných činů včetně převaděčství. Žalobce však po vyhoštění opakovaně do Německa cestoval a pobýval na jeho území pod různými falešnými identitami, dokonce vystupoval jako státní příslušník Bulharska a zneužíval tak postavení občana EU, i když jím není. Neoprávněně též vstoupil v roce 2020 na území ČR.
13. K aktivaci výhrady veřejného pořádku žalovaný uvedl, že při rozhodování o předmětné žádosti vycházel mimo jiné i ze skutečností zjištěných v rámci řízení o předchozí žádosti. Žalobce již sice není evidován v Schengenském informačním systému, nicméně dle názoru žalovaného trvá důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Trvající nebezpečí možného narušení veřejného pořádku je též důvodem, proč žalovaný považuje předmětnou žádost za opakovanou bez uvedení nových skutečností.
14. Žalovaný k námitce výhrady veřejného pořádku dále uvedl, že jednání rodinného příslušníka občana Evropské unie, které naplňuje znaky trestného činu, může mít celou škálu podob a zejména může nabývat různé společenské nebezpečnosti. Z tohoto pohledu je rozdíl, pokud se rodinný příslušník občana Evropské unie dopustí neúmyslného trestného činu a trestného činu úmyslného, pokud se dopustí přečinu nebo zločinu, nebo pokud trestnou činnost páchá opakovaně. Opakovaná úmyslná trestná činnost žalobce v Německu byla prokázána. Trestná činnost na území ČR prokázána nebyla, nicméně ta, které se dopouštěl na území Německa, je natolik závažná, že žalobce je nutno považovat za hrozbu pro možné narušení veřejného pořádku. Žalobce má znalosti a zkušenosti s opatrováním padělaných dokladů, tuto činnost prováděl za účelem dosažení zisku, a

přesto, že od jeho odsouzení uběhlo již několik let, neexistuje absolutně žádná záruka toho, že se k této činnosti v budoucnu nevrátí.

15. Žalovaný připomněl, že uplatněné ustanovení zákona o pobytu cizinců [tj. § 87fe odst. 1 písm. f)], jasně demonstruje vůli zákonodárce, a to nejenom zákonodárce vnitrostátního ale také unijního, aby na území České republiky a potažmo Evropské unie pobývali pouze ti cizinci, kteří nepředstavují riziko či hrozbu veřejnému pořádku členských států. Toto riziko podle žalovaného žalobce nejen v Německu spáchanými trestnými činy, ale také svým přístupem k respektování právních předpisů upravujících pobyt cizinců na území ČR, představuje. Tedy použití výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo ze strany žalovaného důvodné.
16. K přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný sdělil, že k takovému vyhodnocení přikročil. Žalovaný manželství a vzájemné vazby žalobce a jeho manželky nijak nezpochybňuje. To byl též důvod, proč nevyhověl návrhu na provedení výslechu žalobce a jeho manželky, jejich existující vztah bere jako fakt a nerozporuje jej. Nicméně poukázal na skutečnost, že žalobce a jeho manželka navazovali vztah a uzavřeli manželství v době, kdy žalobce neměl na území ČR zajištěno žádné pobytové oprávnění. Oba tedy museli nutně počítat s možností, že se žalobce bude muset vrátit do země původu a svůj vztah tak nebudou moci realizovat na území ČR. Místo toho oba nedůvodně počítali s tím, že po uzavření manželství žalobce pobytové oprávnění na území získá. Co se týká péče o nezletilého syna manželky žalobce, péči o něj zvládala ona sama ještě před navázáním vztahu s žalobcem, bude schopna ji tedy zajistit i nyní, navíc syn je již ve věku (13 let), kdy je schopen se o sebe z velké části postarat sám. V průběhu správního řízení žalobce žádné jeho specifické potřeby nenamítal.
17. Žalovaný má za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že jím namítaný zásah do jeho soukromého a rodinného života lze považovat za přiměřený s ohledem na ochranu státu a veřejného pořádku. Právě v případech, kdy pobyt žalobce na území představuje závažné narušení veřejného pořádku, je možné připustit zásah do rodinného života a žádosti o pobytové oprávnění na území nevyhovět. Žalovaný tedy trvá na svém názoru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený důvodům vydání rozhodnutí.
18. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. Dne 5. 2. 2026 reagoval žalobce na vyjádření žalovaného replikou, ve které uvedl, že žalovaný se i přes jím tvrzené povědomí o sdílení společné domácnosti žalobce s nezletilým synem jeho manželky v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nezabýval jeho nejlepším zájmem, ačkoliv jsou to ve vztahu k nezletilým dětem vždy právě správní orgány, které jsou povinny zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
20. K nedostatečně zjištěnému stavu pro aktivaci výhrady veřejného pořádku žalobce dodal, že žalovaný na str. 3 vyjádření poukázal, že vycházel mimo jiné ze skutečností zjištěných v rámci řízení o předchozí žádosti. Žalobce upozornil, že od pravomocného rozhodnutí o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutkového stavu spočívající ve výmazu záznamu ze Schengenského informačního systému, který byl primárním důvodem zamítnutí předchozí žádosti žalobce podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Bylo proto povinností žalovaného podrobit novou žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie plnohodnotnému

meritornímu přezkumu a projednání, nikoliv přejímat závěry učiněné v rozhodnutí o první žádosti žalobce.

21. Žalobce zopakoval, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
22. K opětovně vytýkanému neoprávněnému pobytu žalobce na území České republiky zdůraznil, že Krajský soud v Hradci Králové v usnesení ze dne 29. 1. 2026, č. j. 31 A 52/2025-179, dovodil, že žalovaný byl nečinný při vydání vízového štítku žalobci podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ačkoliv žalobce pro jeho vydání splnil zákonné podmínky. Tím Krajský soud v Hradci Králové fakticky potvrdil žalobcem dříve vznášený argument, že byl do situace neoprávněného pobytu na území České republiky v průběhu řízení o jeho nové žádosti uveden nikoliv vlastní vinou, ale nezákonným postupem žalovaného.
23. K argumentu žalovaného, že mu zákon o pobytu cizinců v tomto případě nestanovoval povinnost posuzovat přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života, žalobce poukázal na bod 8. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-36.
24. K odkazu žalovaného na usnesení Ústavního soudu, dle něhož neexistuje právní nárok na pobyt cizinců na území České republiky (str. 5 vyjádření žalovaného), žalobce uvedl, že jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 2 odst. 2 písm. a) pobytové směrnice mu vyplývá právní nárok na vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie přímo z pobytové směrnice, jak rovněž potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, bod 39.
25. Ve zbylé části žalobce v plném rozsahu odkázal na vše již uvedené v žalobě.

IV. Jednání soudu

26. Při jednání konaném dne 12. 2. 2026 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobce odkázal na žalobu a repliku k vyjádření žalovaného. Velmi podrobně vylíčil nesprávný postup žalovaného, žádné nové důkazy nepředložil.
27. Žalovaný předložil soudu listiny – opisy z evidence přestupků. Soud těmito listinami provedl důkaz. Vyplynulo z nich, že žalobce se dopustil několika přestupků, konkrétně se jednalo o nesplnění povinnosti podle § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců, kdy žalobce nepředložil zdravotní pojištění (7. 9. 2020). Dále opakovaně porušil § 103 písm. n) téhož zákona, dle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu (29. 1. 2025 a 25. 8. 2025).

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

A. Skutkový stav věci

29. Žalobce podal dne 2. 4. 2025 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Za rodinného příslušníka ve smyslu citovaného ustanovení, k němuž vztahoval svou žádost, označil manželku – A. Z., nar. xx, státní příslušnost ČR, s níž dne 3. 6. 2022 uzavřel manželství. K žádosti doložil oddací list a doklad o zajištění ubytování.
30. Ve správním spise jsou založeny materiály ze žalobcova předchozího řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území, konkrétně je založen protokol o svědecké výpovědi, svědkem byla žalobcova manželka, dále protokol o výsledku žadatele, oba protokoly jsou ze dne 4. 11. 2022. Součástí je i rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žalobcovu žádost podle § 87e odst. 1 písm. h), zamítavé rozhodnutí o odvolání a rozsudek zdejšího soudu, který žalobcovu žádost proti tomuto rozhodnutí zamítl.
31. V těchto materiálech je mimo jiné uvedeno, že žalobce od roku 2019 opakovaně vstupoval na území členských států, ačkoli mu bylo známo, že má vstup i pobyt na území členských států zakázán. Vystupoval přitom pod různými identitami, a kromě porušení zákazu vstupu a pobytu v Schengenu zneužíval postavení občana EU, které mu ve skutečnosti nenáleží. Dále je uvedeno, že žalobce má v Německu řadu trestních záznamů za trestné činy různého charakteru, které spáchal vědomě a úmyslně. Na území ČR vstoupil v roce 2020 rovněž neoprávněně, za neoprávněný pobyt mu bylo uloženo správní vyhoštění.
32. Dne 7. 10. 2025 vyzval žalovaný žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti žalobce využil a k podkladům se vyjádřil. Ve vyjádření navrhoval provedení výsledku své osoby i své manželky.
33. Dne 26. 11. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost zamítl.

B. Právní závěry

K existenci brozby narušení veřejného pořádku ze strany žalobce

34. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítne ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4 uvádí, že pojem „veřejný pořádek“ či „závažné porušení veřejného pořádku“ není zákonem nijak definovaný, navíc je v zákoně o pobytu cizinců užívaný v různých kontextech. K tomu soud sděluje, že pojem „veřejný pořádek“ je nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož žalovaný v této věci postupoval je jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále také jen „směrnice“). Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretováno v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury SDEU k dané otázce.
36. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice směřjí členské státy s výhradou této kapitoly [kapitola VI směrnice] omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

37. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
38. Článek 27 odst. 2 směrnice tedy umožňuje členským státům omezit práva vstupu a pobytu občanů EU (a jejich rodinných příslušníků) z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Uvedená pravomoc je projevem suverenity členských států rozhodovat o vstupu a pobytu cizinců na jejich území. Státy mají pravomoc při výkonu svých povinností zajišťujících udržování veřejného pořádku vyhostit cizince odsouzeného v trestním řízení (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2005, Üner proti Nizozemí, č. stížnosti 46410/99, bod 54). Podle čl. 27 odst. 2 směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 1. 2011 ve věci C-430/10, Christo Gajdarov, bod 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96, Donatelle Calfa, bod 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16, K. a H. F., bod 56). SDEU tedy při uplatňování směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti zastává názor, že nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz rozsudek SDEU ze dne 23. 11. 2000 ve věci C145/09, Tsakouridis, bod 50).
39. Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud, který ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců uvádí, že „z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní

trestné činnosti atd." (viz bod 17. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2000, č. j. 2 Azs 29/2019–33).

40. Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, shledal, že při uplatňování článku 27 odst. 2 směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti. Vyslovil poté obecný závěr, že neposoudily-li správní soudy při přezkumu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v souladu s požadavky práva EU, nýbrž automaticky vycházely pouze z předchozího odsouzení za trestný čin, postupovaly v rozporu s čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 10a a čl. 4 Ústavy České republiky, a porušily tím právo stěžovatele na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. K obdobným závěrům dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve ve vztahu ke správnímu vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS) nebo ve vztahu k zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40).
41. Předmětem sporu v projednávané věci je tedy předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci shora citovaného § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v podané žalobě nepopíral, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, nicméně se neztotožnil s postupem žalovaného, který na základě uvedeného ustanovení jeho žádost zamítl.
42. Dle názoru krajského soudu ovlivnila (negativně) postup žalovaného ve správním řízení a jeho závěry mylná premisa, že se v případě žalobcovy žádosti ze dne 2. 4. 2025 jedná o opakovanou žádost. Tak tomu ovšem není, jak bylo ozřejmeno v usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2026, sp. zn. 31 A 52/2025 (zejména bod 11.). S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje. Skutečnost, že byl záznam o žalobci vymazán ze Schengenského informačního systému, je novou skutečností, kterou žalobce v řízení o předchozí žádosti nemohl uplatnit.
43. Žalovaný spatřoval možnost narušení veřejného pořádku závažným způsobem v podstatě v těchto skutečnostech – v trestné činnosti žalobce v Německu (zhruba v letech 2018–2019), v časté změně jeho identit a ve skutečnosti, že zhruba od roku 2020 pobýval na území ČR nelegálně.
44. Z obsahu správního spisu plyne, že se žalovaný snažil zjistit podrobnosti o povaze trestné činnosti žalobce v Německu, což se zdařilo pouze částečně; faktem zůstává, že se mu nepodařilo obstarat příslušné rozsudky soudů v SRN. Dle názoru soudu by se o to měl v dalším řízení znovu pokusit.
45. Podstatné ale navíc je, že od spáchání této trestné činnosti uplynula již dosti dlouhá doba (roky 2018-2019) a z podkladů založených ve správním spise neplyne, že by žalobce od té doby v této nebo jiné trestné činnosti pokračoval, ať už v Německu nebo na území České republiky. Tyto skutečnosti však žalovaný vůbec nevzal při svém hodnocení v potaz, nevyhodnotil je a nezohlednil. Fakticky tak vlastně nezkoumal, zda zde existuje aktuální

důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

46. Že žalovaný v tomto směru nedostatečně zjistil skutkový stav, potvrzuje ostatně i fakt, že až při jednání soudu přišel s důkazy, že se žalobce měl na území České republiky dopustit přestupků. V dalším řízení by měl vyhodnotit, o jaké přestupky se jednalo (jejich závažnost s ohledem na hrozbu narušení veřejného pořádku), jak dlouhá doba uplynula od jejich spáchání. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobci by rozhodně neměly jít k tíži ty přestupky, které měl spáchat po jeho nové žádosti o dočasný pobyt (viz shora), jelikož zdejší soud jasně konstatoval, že přechodný vízový štítek měl být žalobci vydán; v té době zde tedy nepobýval nezákonně (viz shora již odkazované usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2026, sp. zn. 31 A 52/2025).
47. Soud dodává, že samotná skutečnost, že žalobce na území České republiky pobýval bez právního titulu, také nemůže hrozbu narušení veřejného pořádku závažným způsobem vyvolat. Stejně tak není relevantní, že se žalobcem bylo zahájeno v roce 2025 řízení o vyhoštění.
48. Krajský soud konstatuje, že z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, potažmo z obsahu správního spisu, nevyplývá, že by žalovaný zkoumal aktuální stav věci a vyhodnotil žalobcovu současnou situaci. Žalovaný vyšel při hodnocení podmínek pro zamítnutí žádosti stěžovatele podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zejména z jeho trestní minulosti, aniž by zohlednil individuální a aktuální okolnosti žalobcovy případu. Žalovaný tedy svůj závěr o aktivaci výhrady veřejného pořádku učinil na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
49. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný, má-li jeho rozhodnutí obstát, musí přezkoumatelně vyjavit takové reálie, z kterých bude zřejmé, že žalobce zůstává skutečnou hrozbou pro veřejný pořádek na území České republiky. Takovou informací by mohlo být např. to, že se (žalobce) znovu pohybuje v prostředí osob s kriminálním pozadím, že je znovu vyšetřován policií, příp. je proti němu vedeno další trestní stíhání atp. Jednoduše řečeno, žalovaný musí předložit cokoli, co nebude pouhou kombinací faktů o žalobcově minulosti a závažnosti jeho tehdejší trestné činnosti, ale reálnou zprávou o tom, že žalobce i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku. Žalovaný by měl také posoudit, zda u žalobce v mezidobí nedošlo k jeho nápravě (např. i pod vlivem uzavřeného manželství), vždyť taková možnost také přichází v úvahu a nelze ji bez dalšího vyloučit. Následně bude muset znovu vyhodnotit aktuální hrozbu žalobce pro veřejný pořádek, ne bez dalšího vycházet z jeho chování před mnoha lety a na území jiného státu, je nutné zkoumat jeho současný status. Pro podrobnější posouzení chování žalobce tedy musí být jeho poměry a chování zkoumány důkladněji, než jak se zatím stalo.
50. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný svůj závěr o aktivaci výhrady veřejného pořádku učinil na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Již jen z tohoto důvodu bylo na místě rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

K nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

51. Obdobnou vadou trpí také závěry žalovaného ohledně této problematiky.
52. Žalovaný nečinil sporným, že by na žalobce nebylo možno nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy nijak nerozporoval žalobcovo manželství. Žalovaný se však nijak

blíže nezabýval rodinnou situací žalobce, vycházel z obsahu protokolu o výpovědi manželky žalobce starého 3 roky, což skutečně nestačí a nevypovídá to nic o jejich současné rodinné situaci. Krajský soud proto považuje za nutné provést nový svědecký výslech manželky žalobce. Zjistit, jak žalobce žije s ní a jejím mladším synem po dobu od uzavření manželství do současnosti, v čem by jim nepřiznání dočasného pobytu způsobilo obtíže. Žalovaný by měl rovněž zvážit i provedení účastnického výslechu žalobce za stejným účelem.

53. Závěry o nedodatečně zjištěném skutkovém stavu lze vztáhnout i k otázce posuzování nejlepšího zájmu dítěte, které žalovaný v podstatě neprovedl. Žalovaný by v dalším řízení měl provést i výslech nezletilého syna manželky žalobce (je mu 13 let), který by již měl být v tomto věku schopen vyjádřit a blíže sdělit, jaký je mezi ním a žalobcem vztah, zda se žalobce podílí na jeho výchově a případně jak by pociťoval jeho dlouhodobější odloučení apod. Soud dodává, že rozhodně nehraje roli, že v případě žalobce nejde o jeho biologického otce, podstatný je faktický stav, kdy žalobce zřejmě dlouhodobě žije s manželkou a jejím synem ve společné domácnosti a vztah mezi ním a jejím synem tak může mít podobu vztahu rodičovského. Na výchově se může rodič (i nevlastní) podílet různým způsobem, nikoliv pouze finančně, tím spíše je nutné řádně zjistit skutkový stav. V každém řízení, ve kterém dochází k možné změně situace dítěte, je nutno brát v úvahu jeho zájem. To znamená, že pokud má být v řízení zasaženo do jeho práva na rodinu, na zdravý vývoj a na výživu, musí být tento zásah velice dobře a precizně odůvodněn.
54. Žalobou napadené rozhodnutí tak postrádá konkrétní posouzení rodinných vazeb žalobce. Jak již bylo uvedeno, pro posouzení nejlepšího zájmu rodiny žalobce bude zásadní, aby si žalovaný opatřil dostatečné informace umožňující vytvořit si reálný obraz o jeho rodinné situaci, což však dosud neučinil.
55. Na tomto místě ještě soud stručně dodává v návaznosti na vyjádření žalovaného k žalobě, že ohledně řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dospěl již Nejvyšší správní soud k závěru, že se jedná o „nárokové“ správní řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, čj. 10 Azs 202/2022-42, bod 18). Názor žalovaného, že neexistuje právní nárok na pobyt cizinců na území České republiky, je tedy mylný.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Závěrem soud shrnuje, že žalovaný nedostatečně zjistil ohledně shora uvedených otázek skutkový stav věci, jeho závěry nemají oporu ve správním spisu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., což v důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost dotčených částí odůvodnění napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
57. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právními názory, které soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
59. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, obdržel zdejší soud dne 16. 2. 2025 od zástupce žalobce vyčíslení nákladů řízení, jehož správnost a důvodnost ověřil. V jeho případě jsou

náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši 4×4620 Kč za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, sepsání repliky a účast u soudního jednání) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 4×450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupci žalobce náleží dle § 14 odst. 1 písm. a) a § 14 odst. 3 advokátního tarifu ještě náhrada za promeškaný čas ve výši 900 Kč (6×150 Kč) za šest započatých půlhodin na cestě Praha – Hradec Králové a zpět, kterou zástupce absolvoval k účasti na jednání soudu dne 12. 2. 2026. Konečně zástupci náleží i náhrada cestovních výdajů ve výši 1 929,54 Kč (počítáno z průměrné spotřeby automobilu 7,3 l/100 km, ujeté vzdálenosti 230 km a sazby 34,10 Kč za 1 litr nafty) a základní náhrada za užití automobilu ve výši 1 357 Kč (sazba základní náhrady za 1 km jízdy dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 573/2025 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2026 činí 5,90 Kč; zástupce žalobce doložil technický průkaz použitého vozidla). Dále zástupce žalobce vyčíslil DPH ve výši 4 853 Kč. Celková částka tedy činí 31 962,54 Kč.

60. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, který je advokátem.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. února 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce